

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Estranger, 2'50.

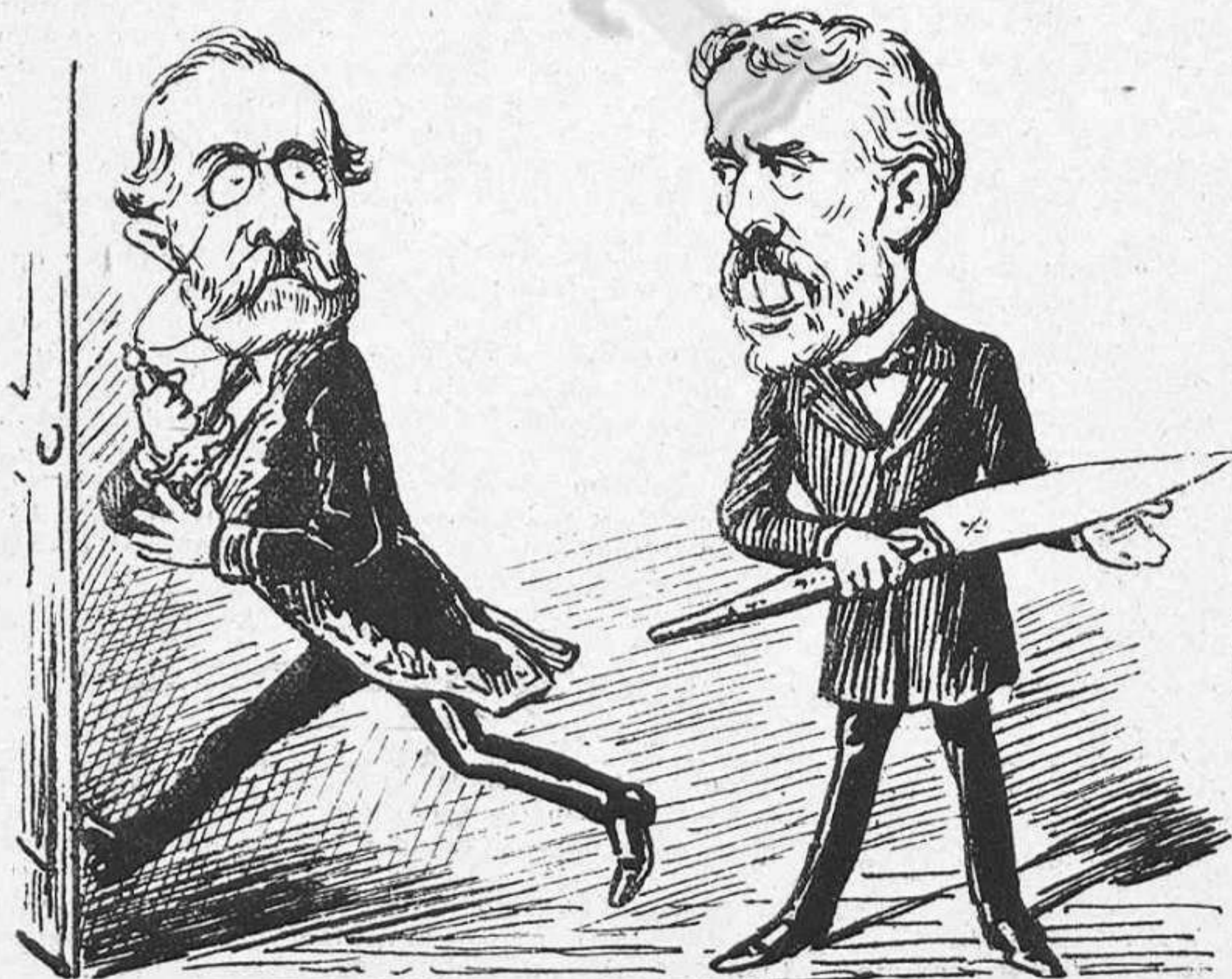
ACTUALITATS

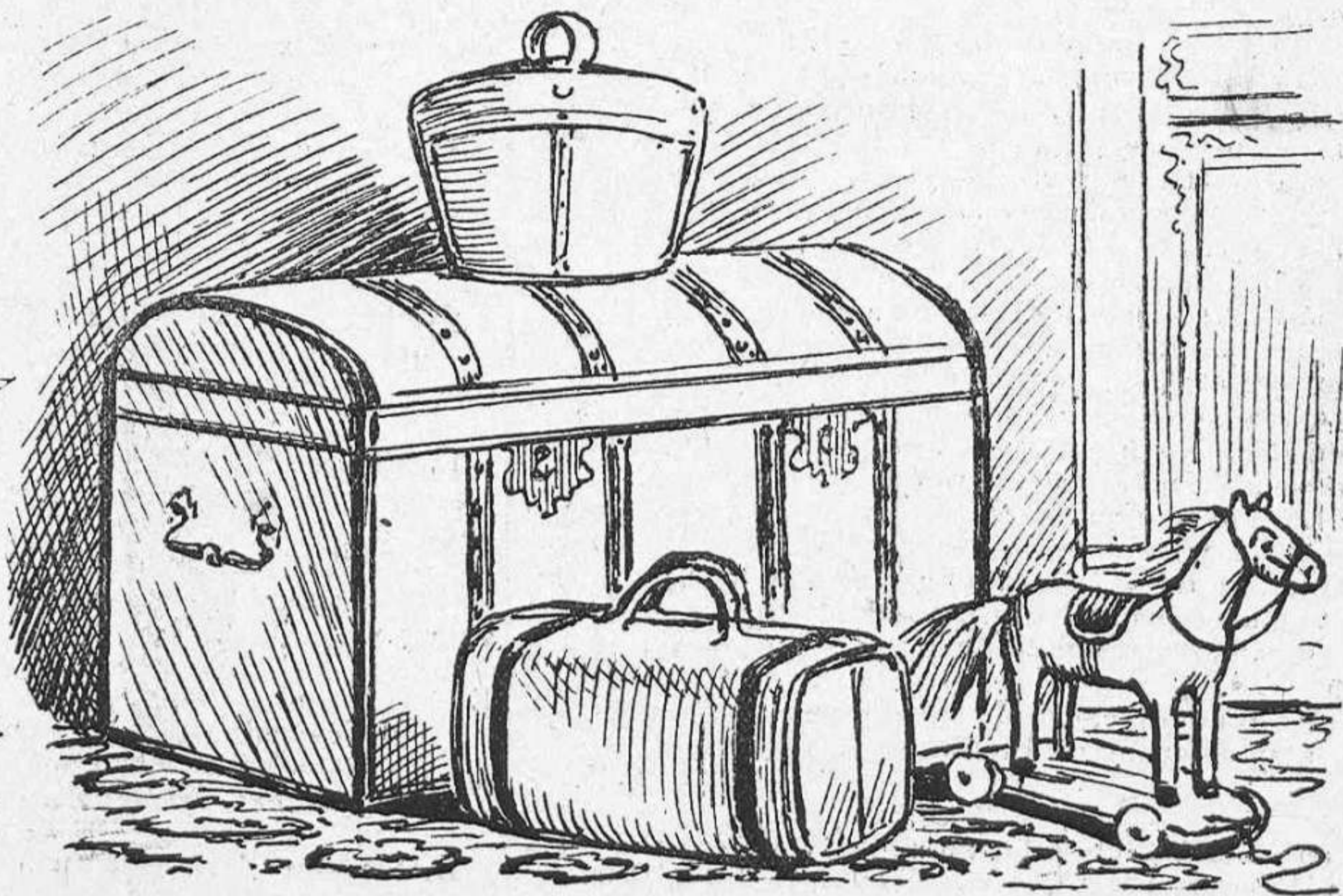
—Jo soch més liberal que Riego!... (Durán y Bledas.)

Lo mon al revés: per que hi haja ascensos, hi ha d' haver desastres.

—Vina maco, que t' afeytaré!...

Preparatus de un viatge. ¿Será l' últim?

LO QUE VÉ

AL parat ha sortit el govern en los últims debats parlamentaris: demana diners y li donan castanyas... Calentas y grossas!

En Romero Robledo ha rebregat á n' en Silvela, no deixantlo bó ni per asseure's á la taula del pressupost.

Prompte hi ha acudit en Sagasta á curarli las nafras y las macaduras. D. Práxedes s' ha constituït en una especie de germana de la caritat de l' actual situació. Quan l' ha vista perduda y revolcantse ha procurat retornarla, administrantli una toma de cordial de la farmacia «El Pacto del Pardo.» No per caritat, sino per egoisme, ha procedit així. Perque de lo que avuy se tregui del moll dels ossos del país, ell pensa poderse'n nutrir demá, si ha de continuar com creu el *turno pacífico* ó la pacífica ganga de los *partidos tunantes*. (*)

Lo mes difícil es que aqueix torn pugua continuar funcionant. Després de haver servit mes que com á torn com á molí triturador de la vida y la fortuna dels espanyols, ha quedat terriblement descompost: s' ha convertit en un destorp, y Espanya n' escombrará hasta las últimas desferas.

¿Qui no sent palpar en l' atmósfera la condensació del esperit revolucionari? Quan se fa l' buit en las butxacas, s' ompla l' ambient de gèrmens de tempestat. La fam y l' amenssa d' expoliacions tornan foll al ciutadà mes pacífich. Aixís, per desordres en l' Hisenda y per l' exigencia de tributs insoportables, s' han precipitat totas las revolucions que no arribavan á realitzar-se per la sola virtut de las idees.

Aixís va ferse la de Inglaterra, que costá la vida á Carlos I. Aixís també va consumarse la de Fransa que costá l' cap á Lluís XVI. Preparan las revolucions las idees; la desesperació dels pobles las realisa.

L' altre día ho preconisava, desde l' Congrés, un home tan circumspecte com en Maura. «La revolució es inevitable.—deya. Si no la féu vosaltres desde l' poder, la farà l' poble desde l' carrer.»

Está vist de sobra que desde l' poder no han de fer-la pas uns partits gastats, consumits, encenegats en los vicis del favoritisme, del desordre y del despilfarro. Son incapassos de castigar els gastos, puig no poden indisposarse ab la plaga de prebendats que viuen á expensas de l' última miseria del país. Ans la mort que l' dejuni. Tot menos deixar la tallada.

Aixís desprecian l' ultimatum de la Lliga de productors senyalantlos las grans economías que podrian introduhirse en los mals serveys del Estat. No 'n volen sentir parlar de reduhir la llista civil, de suprimir ministeris, concells y direccions generals, de posar l' exercit y la marina baix lo peu modest que correspon al actual estat de la nació, de suprimir embixadas, de retallar lo pressupost del clero, de aplicar un petit remanent á la reconstitució de las forasas vivas del treball, creadoras úniques de la pública riquesa... Ells se 'n riuen de tota mida racional y salvadora. La gran qüestió es carregar al burro pacient fins á postarlo, sense pensar que l' burro pot un día sacudir la carga y girars'hi á guitzas estrellant als que aixís pretenen abusar de la seva inagotable mansuetut.

Y aixó succehirá inevitablement... Y aixó, no ho duptin, mes aviat será fet que dit.

Podém recullir ja com á síntomas de la próxima revolució las bullangas que han estallat aquests últims días en algunas poblacions importants d' Espanya. No son encare un fet definitiu, pero l' preparan. Poden ser consideradas com los bramuls precursors de la tempestat.

Si l' sol anunci dels pressupostos de 'n Villaverde las ha provocadas ¿qué succehirá tan bon punt els tals pressupostos se plantejin y l' govern demostrí l' empenyo de ferlos efectius?

Los gremis de Barcelona han senyalat la norma. Donarse de baixa en la contribució; tancar las portas de las botigas: la *huelga* de contribuyents.

Res de saragatas. La carn del poble val massa per donarla á foradar per las balas dels maussers ó á destrossar pels sabres de la guardia civil.

Quan un poble adopta la resistencia passiva es invencible. No hi ha pretorians que per la forsa pugan convence'l: no hi ha govern que no 's rendeixi.

Los governs que ab trampas y tarugos logran crear-se una majoria pera fer en tot la seva santíssima voluntat, no trobarán medis humans pera burlar la voluntat de un país quon se posi de manifest per medi de una obstinada resistencia passiva ab todas las sevas conseqüencias.

Y no té un moment de vida segura l' govern á qui l' país unánimement li tira la porta pels nassos!

P. K.

(*) Jo he posat *turnantes*; pero l' caixista devia tenir gana y s' ha menjat una r. Que 's quedi tal com vol el caixista.

i en Silvela té daga, l' general de las ulleras fumadas té Mataix.

¿Saben qui es en Mataix? El seu gos de presa, l' seu secretari particular, el seu fonógrafo.

L' altre día en lo Congrés se li va disparar parlant mal de 'n Silvela, de 'n Dato, de 'n Villaverde, de tots els seus companys de ministeri. En un moment d' expansió va posar de relleu totas las miserias, petitesas y divisions que minan á l' actual situació.

Lo mes bonich, es que mentres en Mataix perorava, va arribar al Congrés el seu amo... y al enterarse de que aquell estava garlant, va escapulirse á tota presa, fugint de compromisos.

Però tot inútil. Tothom avuy está ben convensut de que la situació es insostenible. Quan el gos de presa lladra, es igual que si ensenyés las dents lo seu amo *mataix*.

En Durán y Bledas, durant la discussió del mensatge, va posar lo sello reaccionari á la política del govern. Va declarar-se sense embuts, enemich del jurat, enemich del sufragi universal, enemich acérrim de la democracia.

Un diputat carlista va acullir aqueixas declaracions, exclamant:

—¿No diriam mes nosaltres que lo que acaba de declarar el ministre de Gracia y Justicia!... ¡Ben vingut siga al nostre camp!...

Però, á dir la veritat, m' assalta un dupte. Crech que no l' voldrán ni 'ls mateixos carlins, per massa reaccionari!

Ha mort casi repentinament en lo seu caste'l de Recasens la Comtesa de Perelada.

No tenia fills, era molt rica, y va anar al castell acompanyada de un Pare Jesuïta. Totas aquestas circumstancies y lo repenti de la seva mort, han donat molt que parlar en tota la comarca ampurdanesa.

Se veu que 'ls Jesuïtas per tot arreu ahont van inspiran lo mateix respecte. Lo respecte qu' inspiran los aucells de presa de bech corvo y unglas afiladas.

S' ha sobressehit la sumaria instruhida ab motiu de la destrucció de l' esquadra de Santiago. Els yankees varen destruhirla y la justicia espanyola n' acaba de passar aygua.

Ningú té la culpa de aquell desastre: ni 'ls que manavan els barcos, ni 'ls que van comprarlos per bons, sent de cartró, ni 'ls que 'ls tenian desprovehits dels principals elements d' atach, ni finalment els que van ordenar que sortissen á ferse tirar á pico.

M' agrada l' régimen actual, perque, ben depuradas las cosas, sempre resulta que ningú té la culpa de res. Es á dir: tota la culpa la té l' poble que l' aguanta!

Quaranta cinch individus, en sa major part pacífichs transeunts, han sigut agafats á conseqüencia de las algaradas de Barcelona.

Y lo mes particular es que 'ls jutjes instructors s' han inhibit d' entendre en l' assumpto, passant las sumarias á la jurisdicció de guerra.

Ja fa algun temps, que per fas ó per nefas, se constitueix al ram militar en jutje exclusiu dels ciutadans que no vesteixen uniforme, y que per lo tant no poden estar subjectes als rigors del Códich militar, fet per la tropa, no pels paisans.

Si aném seguint aixís, prompte estarán de mes els tribunals ordinaris. Y succehirá com en las épocas d' epidemia, que totas las malalties degeneran en l' enfermetat reynant. Aixís també totas las causas degeneran en causas militars.

¿No hi ha diputats á las Corts capassos de demostrar que aquest estat de cosas es de tot punt incompatible ab las institucions democráticas del país?

En Romero Robledo senyalant á n' en Pi y Margall:

—Aquí hi ha un polítich que no contant per viure ab res mes que l' seu treball, que cobra per cert molt modestament, encare que vulguin pagarli bé, no ha volgut acceptar may la cessantia pagada per la regeñcia.»

Lo que avuy necessita, avants que tot, la podrida Espanya, son alts exemples de austeritat, de moralitat, de honradés y de desprendiment. Bó es consignar que quan los monárquichs se proposan senyalarlos, tingan que acudir al camp republicá.

Lo sargento Sarroca y l' cabo Botas, per disposició

del inspector general del cos de la Guardia civil, tan bon punt hajan extingit l' arrest que 'ls sigué imposat per haver donat torment al obrer *Bellirikis*, serán trasladats l' un á la Corunya y l' altre á Málaga.

¿No hauria sigut millor trasladarlos á Ceuta, á tots dos plegats y com á bons amichs?

La major part de las ordres religiosas tenen colocats los magnífichs convents que posseheixen, baix la bandera de diversas nacions estrangeras.

Los jesuïtas especialment, els han posat al amparo del pabelló inglés.

Diguin si ab aixó sols no s' han fet acreedors á la protecció decidida que 'ls dispensa l' govern d' Espanya.

¿No diuen qu' hem de temer la intervenció estrangera? ¿Qué 'n treurá en Polavieja de voler fortificar las fronterras, si en cada un dels convents d' Espanya, tenen els estrangers una bretxa oberta?

Un detall del pressupost.

Desde temps immemorial l' Estat espanyol vé pagant á la Duquesa de Castro Enriquez 20.628 pessetas en concepte de *Correo mayor de Indias*.

Hem perdut las Indias, y la familia del Correo major, que may haurá portat cap carta, continua embutxacantse tranquilament els 20 mil y pico de pessetas.

Y entre tant els pobres repatriats que á Cuba van perdre la salut, no cobran los seus alcansos, y s' están rosegant els punys no sé si de fam ó de rabia, ó de rabia y de fam á la vegada.

Demá diamenje la societat de rajolers de Barcelona, ab motiu de la inauguració de una fábrica bóvila de la seva propietat, celebrará alguns festeigs, entre ells un meeting en la mateixa fábrica, un gran banquet en lo local de la societat *La armonia* de Sans y sardanas davant dels cafés Colón y Edén.—¡Gloria als obrers que per medi de la cooperació han lograt emanciparse de la tiranía del capital!

CARTAS DE FORA.—*Reus*.—Durant la nuvolada que va descarregar l' diumenje del meeting, se va sentir algun crit de *Pa y Ceva*, que després vaig saber anava dirigit al alcalde Font, en virtut dels sentiments humanitaris que té, havent dit una vegada que si l' treballador no pot menjar carn, que menjí *pa y ceva*. Aixís es aquest regenerador catalanista, encare que bé podrà dir si tant l' apuan que no ha arribat á l' altura de aquell faldilla negra que té de procurador el marqués de Marianao, el qual diu que 'ls treballadors haurian de dividir-se en brigadas de deu ab un capatás cada una sempre ab el látigo en l' ayre pel que no treballa ó tracta de descansar. Hi ha que advertir que aquest fulano diu missa cada día.

Sant Cugat del Vallés.—L' acort de la Comissió provincial donant per válidas las eleccions municipals de aquest poble, á pesar dels grans atropellos que 's varen cometre, ha causat general disgust. De res han servit las protestas formuladas. La Comissió va acceptar per bona una contraprotesta de un agutzil, y tan cegament devia obrar que fins va equivocarli l' nom, al formalisar la seva resolució. Los electors de Sant Cugat han desistit de presentar recurs de alsada per davant del ministre, convensuts de que aquí no hi ha mes Sants que Santa Tupinada y San Xanxullo.

Espuga de Franco.—Si 'ls disgustos engreixessin, de fixo que l' nostre ensotanet, el cacich y altres reventarían de grassos. La meva última carta 'ls va treure de fogó; pero lo que 'ls ha acabat de irritar, es que l' Jutge de primera instancia haja absolt lliurement als tres joves per los escrits ja mencionats en ma primera, revocant la sentència de aquest jutge municipal que 'ls condemnava á sis días de arrest y costas.—Ara estich esperant que dirá l' fugitiu d' Espuga Calva, per desvaporar la bullida que té dintre del cos. ¡a calque vaji ab cuidado que no s' ensorri l' cubell místich.—N. N. N.

Rubi.—Los del *Sagrat Cor* dedicaren los quatre últims días de la semana passada á la seva festa anual, convertint la iglesia poch menos qu' en un teatro. El jesuïta Aguilera, encarregat dels predicots, es un tonto presumit que brama y tira guitzas contra 'ls masons, els protestants y 'ls liberals, aprofitantse de que á la iglesia no poden contestarli. De altra manera parlaria si sapigués que poden posarli las peras á quarto.—Diumenje á la tarde varen fer una professó, y com havian promés fer un regalo á tots los que hi assistissen, no va faltarlhi gent. Però ¡quin desengany! Lo regalo consistia en un escapulari ab lo seu corresponent *Detente*, que un parell d' ensotanats anavan penjant al coll de aquell remat místich á mida que la professó avansava. ¡Y quin goig que feyan ab l' insignia carlista, sobre tot alguns personatjes de major quantia, com D. Genis Malet y D. Manuel Miralles, mestres de l' escola pública!—Com á final s' elevaren globos aerostátichs, entre ells un en forma de creu. Aquest produhí general retxifla, puig ja sab el poble que fa sigles que l' clericalisme l' té clavat á la creu del sufriment. Però no olvidin els jesuïtas que Jesús també sigué crucificat pels sacerdots del seu temps, y que resuscitá luego com resuscitará també l' poble, y llavors ja no será possible que 's burlin mes d' ell, estant disposat á imitar la bona conducta que 'ls nostres avis tingueren ab els frares l' any 35 del sigle próxim á acabarse.

ANÉCDOTA

Durant l' última malaltia de Lleó XIII, víctima de un tumor que no li permetia seure sobre la cadira de Sant Pere, acudí al metje Laponi, que ja l' assistia quan encare no era Papa.

Comprengué l' galeno que devia efectuar-se una operació dolorosa, y parlá per realisar-la del famós cirurgiá Mazzoni. Lleó XIII, al sentir aquest nom, estarrufá l' nas.

—Segons tinch entés—digué— el tal Mazzoni es bastant liberal.

—Una mica mes que liberal:—respongué 'l doctor— el tal Mazzoni es lliure pensador y francmasó tot en una pessa. Pero entench que las qüestions polítiques y religioses no deuen mesclarse per res ab las referents á la ciencia, y en aquest cas no hi ha perque averiguar si 'l tal Mazzoni es mes ó menos bon catòlich. Lo que importa sobre tot es saber si es ó no un bon cirurgiá. De aixó últim jo 'n responch: crech que á Roma avuy no n'hi ha un' altre. Es ademés un home honradíssim y digne de que 'ls pacients depositin en ell tota la seva confiança.

Lleó XIII siga perque 'l quiste li fes molt mal, siga perque realment se sentís persuadit davant de las justas rahons alegadas pel seu metje, no vacilá un instant, y maná cridar al famós cirurgiá Mazzoni.

Ab tot y ser Papa infalible, mes confiá en 'l habilitat professional de un metje enemich de la Iglesia qu' en las virtuts dels medis espirituals y ab las aplicacions de alguns remeys empírichs, com los unguents y 'ls pegats que s' elaboran en molts convents de freres y de monjas, y sobre tot en los efectos miraculosos de l' aygua de Lourdes.

L' exemple del Papa fiant, en un cas extrém, la seva vida al bisturi de un franc masó, ha de obrir los ulls á molts gamarussos fanatichs, que ab sos odis, envenenan á la humanitat.

Lleó XIII va fer lo que devia... Pero no estaria mal que ara escribis una enciclica condemnant las rancunias rabiosas y cegas del fanatisme religió.

Y crech que 'l Doctor Mazzoni, al extirpar lo quiste al successor de Sant Pere, cuydaria de deixar la seva firma sobre 'l venerable malalt. trassant ab la punta del bisturi un triángul masónich en lo siti que ocupava 'l quiste.

P. DEL O.

LA SENMANADA D' EN PALLARINGA

N Pallaringa arriba á casa y dona un grapat de monedas á la seva dona.

—Té, vintiquatre pessetas.
—¿Senmanada completa?
—Ja tens rahó d' extranyarte'n. Completa. Aquesta senmana no hi ha hagut cap festa, ni l' amo ha fet balans, ni m'hi aixafat cap dit á las engravacions de la máquina. Sis dias, sis jornals.

—Ben bé que 'ns vindrán aquests

quartos. Perque, mira....

En el moment en que la dona va á proceder á la distribució de la senmanada de n Pallaringa, se sent trucar á la porta del pis.

—¿Qué se li ofereix?
—La cédula: soch el recaudador. Tres pessetas...
—¿Jo?
—Vosté y la dona. Apa, qu' es tart y haig d' empaytarned' altres.

En Pallaringa entrega las tres pessetas y dirigeix una melancólica mirada á la pila que queda.

—Repara... Vintiquatre menos tres, vintiuna.
—Vet' aquí tots los meus plans desbaratats. ¡Malehida siga la cédula!

Tornan á trucar.
—¿Qué demana?
—Recárrech sobre 'ls consums: li toca pagar dugas pessetas.

—¿Ay bona ninal! Y per qué haig de pagtrilas?
—Perque la lley ho diu, com també diu que als contribuyents morosos se 'ls castigará ab l' apremi.

Convensut per aquest argument, en Pallaringa baixa 'l cap y paga al recaudador.

—Ja no 'n quedan mes que dinou!—diu tornantse á mirar las monedas de la senmanada.

—¿Dinou!—murmura la muller ab profunda amargura:—

—¿dinou! ¿Qué 'n faig de dinou pessetas?
Trucan altre cop.

—¿Qui será ara?—

Obran. Un altre recaudador allarga á n' en Pallaringa una nova papeleta.

—Dugas pessetas y mitja pel impost de la sal.
—Si jo apenas ne gastol...
—No importa: la verdadera sal d' aquesta contribució consisteix en aixó; en que 'ls que menos ne gastan son els que més ne paguin.—

¿Quin remey li queda? En Pallaringa afluixa resignadament las dugas pessetas y mitja, y diu á la seva muller.

—Aixó baixa molt: ¿no 't sembla?
—Y tal!—respon la dona, apilant las monedas escampadas damunt de la taula:—Sort que ara ja no deurá venir ningú més á....

Cops á la porta.

—¿Ja torném á serhi? ¿Qu' es aixó?
—Recárrech sobre 'l petroli: una pesseta.

—¿De quin sant?
—De Sant Villaverde, marqués de Pozo Rubio y escanya-pobres honorari.

—¿Una pesseta de drets de petroli! Desde demá gastarégas.
—Ben fet: aixis en lloch d' una pesseta n' haureu de pagar dugas.

—¿Quina es donchs la llum que no paga drets?
—Per ara, la del sol.

En Pallaringa dona la pesseta que li demanan y tanca la porta ab desespero.

—¿De qué farém mánegas—diu á la seva muller—si aixó va seguint aixis?

—No ho sé: deurém morirnos de gana.
—Oh, ja ho dius tú! ¿Vols dir que per morirse de gana també no s' ha de pagar algún dret?

—Aixó ray; un cop morts, que 'ns embarguin.
—A veure lo que queda de la meva pobra senmanada....

De prompte:—¡Pam pam!
—¿Qué vol?
—Sis rals: recárrech ordinari.

—¿Pero de qué? ¿per qué?

—No ho sé: la papeleta ho deu dir.—

Darrera d' aquest:—¡Pam pam!

—¿Altra vegada?

—Si senyor; vuyt rals: recárrech extraordinari.

A continuació, nou trucament de porta:

—Si es servit.

—¿Qué?

—Impost transitori: tres pessetas.—

Y van venint recaudadors, l' un pel timbre, l' altre pel alcohol, l' altre pels estancats, l' altre pels drets sobre viatjers....

Quan ha pagat á tothom, en Pallaringa conta lo que li queda.

—¡Cinch pessetas!

—¡Cinch! ¿Qué 'n farém ara d' aixó?—

En Pallaringa medita un moment.

—¿Qué?... Me 'n compraré una pistola.

—¿Per tú ó pél govern?—

Despres d' una llarga pausa:

—Veurém. Aixó encare m' ho haig de pensar.

FANTÀSTICH.

LOS DOS COMPARES

Una plassa solitaria. Don Práxedes desemboca per un costat; don Francisco apareix per l' altre.

—Deu mantingui la candela

de la vida de 'n Sagasta.

—Ell guardi de mal la casta

del honradíssim Silvela.

Sembla qu' esteu enguniós.

—Motus tinch, en bona fé.

—¿Hónt aneu, si 's pot sabé?

—Venia á véureus á vos.

—¿A véurem á mi? ¡Hola hola!

¿Que us passa algún embolich?

—No feu el pagés, amich,

que no vinch de Colceola.

—Pero expliqueuvos ¿qué hi ha?

—Una cosa inesperada:

la nació está esbalotada

y diu que no vol pagá.

—¡Carambas! El trago es agre

y difícil de pahi:

seguint per aquest camí

si que la ballareu magre.

—No diguen la ballaréu;

la ballaréu, en tot cas,

perque si vé aquest fracás,

vos també dejunaréu.

—Jo encare guardo turró

y 'n tinch per bastanta estona.

Pero en fi ¿quins motus dona

per no pagar, la nació?

—Cap, en rigor; tonterias:

que te la bossa escurada,

que ja l' hem prou explotada

ab las nostrás picardias;

que las desgracias darreras

l' han ensenyada á pensar

y que no vol treballar

per mantenir sangoneras.

—¿Tot aixó diu ja la gent?

—Tot aixó; jo ho he sentit.

—Digueu, donchs, que aquest bullit

pinta bastant malament!...

—Per xó us venia ara á veure

com á pilot veterano,

perque d' aquest trist pantano

crech que vos me n' heu de treure.

La maror puja per graus

y 'l mal va prenent tal peu,

que s' vos no m' ajudeu

aixó se 'n va á ca 'n Pistras.

—Conteu ab mi. ¿Qué haig de fer?

—Aná al congrés desseguida

y daturar l' embestida

del element baladrer.

—¿Cóm?

—D' una manera tendre,

ó bé armant un guirigay

ó com us sembli. ¡Vos ray

que teniu barra per vendre!

—Nada, deixéhu per mi

y no tingueu gens de pó:

vaig á ferlos un sermó

d' aquells que fan eterní.

Parlaré del patriotisme,

contaré lo que debém,

afirmaré que 'ns trobém

á la vora del abisme.

Faré notar tot l' horror

d' un país en bancarota,

y al lliensar l' última nota

apelaré al seu honor.

Aixó sí... Com que 'l que dich

me podria comprometre

al fi m' haureu de permetre

que us desacrediti un xich.

—¿Qué direu?

—Atrocitats,

mots que, semblant qui sab qué,

no perjudican per ré

y engrescan als exaltats.

—Vos domineu á la colla,

y á tot desde ara m' avinch:

mentres feu rajar pistrinch,

hasta 'm deixo dir... eul d' olla.

—Descuydeu: el joch de dos,

may va malament aquí.

—Gracias, home; avuy per mi,

demá jo ho faré per vos.

—Ara seguiu vostra via

y no 'ns entretinguém més,

que si la gent ens vejés,
quí sab lo que pensaria.
—Sou pitjor que una mustela.
—Tinch tupé, y ab aixó basta.
—A la vista, amich Sagasta.
—A la vista, hermós Silvela.

C. GUMÀ.

LA CAMPANYA DE LA REVISIÓ

L' agitació vá cundint.

Y la proba es que s' han celebrat nous meetings en algunas poblacions importants de Catalunya, tals com Vilanova y Geltrú, Tarrassa, Manresa, Paíamós, Sant Feliu de Guixols, Palafregell y altres.

En tots aquets actes s' han adoptat las mateixas conclusions proclamadas en lo gran meeting barceloní del dia 2 del actual, essent aclamadas unánimement per la numerosísima concurrencia, perfectament identificada ab la noble causa de la revisió. Los discursos dels oradors sigueren també acullits per tot arreu ab transports de calorós entusiasme.

Ja no hi ha dubte: lo poble catalá á una demana 'l cástich dels culpables que donaren torment als presos de Montjuich, y la revisió de un procés instruhit valentse de uns medis tan infames. Qui desoeixi la seva veu, desoirá 'l clam imperiós de la Justicia.

Si 'l govern continua fent el sort y 'l desentés en una qüestió tan grave, sobre la qual están avuy fixos els ulls de tot lo mon civilisat, més tart ó més d' hora 'n tocará las consecuencias. Y aquestas han de ser per ell terribles.

La santa passió que s' vá encenent en tots los esperits humanitaris al veure desatesa sistemáticamente una causa tan justa, farà que s' trobin reunits en sa defensa tots els elements liberals, democrátichs y socialistas. Y de unas cosas ne vindrán las altres. Si fins ara no 'ns hem pogut entendre per establir aquellas solucions polítiques que aconsella 'l bon sentit y 'l interés de tots, fácilment ens entendrem per aixó y tot lo que convingui, prenent per base 'l desagravi de la justicia atropellada.

Lo poble, per realisar los seus designis, necessita fórmulas senzillas. Cap ho es tant com la que te per divisa 'l següent lema: Justicia á favor dels ignocents, justicia contra 'ls culpables.

Y si 'l poble no troba aqueixa justicia dintre del present estat de cosas la buscará fora d' ellas, cayguí qui cayguí y costi lo que costi.

J.

o general Ochando cremat per una xarranada que li ha fet en Polavieja li pica la cresta en plé Senat.

Primer cop de bech:

—«Jo vaig posar á la disposició del general Polavieja el meu càrrech, en quant va pujar al ministeri, per si compromisos de familia

Y DE LA SEVA SENYORA ESPECIALMENT, l' obligavan á necessitarlo.»

L' héroe de Perañaque va tornarse roig, amagant cuidadosament las camas dessota de la taula.

¿Perqué va ferho? Senzillament, perque no 's vejés que la dona li porta 'ls pantalóns.

Segón cop de bech:

—«Lo general Polavieja no m' ha guardat las consideracions que la disciplina exigeix y que aconsella 'la bona educació.»

Y l' héroe dels fusellaments de Filipinas de roig qu' estava va tornarse morat. Pero va contenirse, dihentse interiorment:

—¡Cuidado noy! Avants de dir res, consúltaho ab la senyora.

Aquí tenen al héroe... al futur dictador de la regeneració.

Al últim tothom l' ha conegut. Al últim ha vist tothom qui 'l fa ballar y qui 'l maneja. Ja no hi ha por de que realisi sos amenassadors projectes.

Per pujar á caball hauria de arremengarse las fal-dillas!

Va de quiento.

Era 'l temps en que hi havia milicianos. Un sargento que li agradava menjar bé, va anar un dia á la Pescatería á comprar un llús. Duya 'ls diners dintre 'l cistell, y quan va ser ocasió de pagar, se trobá ab que 'ls hi havian pispat.

L' home 's posá molt serio. Y resolt á escarmentar als lladregots se 'n aná á casa seva, 's posá 'l uniforme, 's cenyí 'l sabre, colocá altra vegada 'ls diners dintre del cistell y marxá de nou á la Pescatería, dihent per sí mateix:

—A veure ara, qui será 'l maco que 'm robi!

A la Pescatería hi havia com sempre grans empen-tas: li semblá que algú li ficava la ma al cistell: molt amatent aná per desenvaynar l' arma y 's quedá patidífus, exclamant:

—¡Viva Déu!... Té: ara m' han robat el sabre!

Dedico aquesta anécdota al general de las ulleras fumadas.

Pensi que al anar á la Pescatería per primera vegada, 'ls yankees varen robar nos las colonias.

Ell ara vol fer l' home, gastantse lo que tenim y lo que no tenim en armaments y fortificacions, sense pensar, que com al miliciano del quiento, á penas torném á la Pescatería 'ns robarán el sabre!

Gran alborot al Senat.

En Martínez Campos que presideix la sessió, al veure que ningú sent els seus avisos, se gira á un dels ugiers, y li diu:

—Corra, noy, porta una campana ben grossa.

Si nosaltres ens hi arribém á trobar, li hauríam dit:

—General garrofayre, digui, si es servit ¿li fa pesa la CAMPANA DE GRACIA?

Sabut es qu' en Polavieja, quan algú 's disposa á cantarli las quaranta, gira qua y fuig de la Cámara com ánima que se 'n emporta 'l diable.

—No 's pensin que 'ls discursos me fassin por. No senyors. Lo únich que me 'n fa son els capellans...

—¿Els capellans?

—Sí: els capellans que surten de la boca dels oradors quan garlan... ¡Y després encare dirán que soch tan clerical!...

En Pidal te rahó. Ben clar va dirho en plé Congrès: «La religión es mejor y más conveniente que la gimnasia.»

Es veritat, sobre tot baix el seu punt de vista. Las prácticas religiosas, inclohenthi las del dejuni, deprimeixen y extenuan als pobles destinats á l' esclavitut y á la resignació. En cambi la gimnasia fa criar bola als brassos y forsa als punys, y dona confiansa als ciutadans que algún dia poden esgrimirlos contra 'ls mals governs.

Aixís donchs, res de gimnasia y molta doctrina cristiana.

Doctrina cristiana, del tenor següent:

—En Silvela es deu?

—Si Pare.

—En Polavieja es deu?

—Si Pare.

—En Pidal es deu?

—Si Pare.

—Y son tres deus en Silvela, en Polavieja, y en Pidal?

—No pare; pero encare que tres deus no sigan, quan las cosas no 'ls hi pintan bé, tehen cara de tres deus.

Que dirém de la Cámara de Comers de Barcelona?

Senzillament, que ha volgut ser una excepció entre las Cámaras de comers d' Espanya. No en va governan els conservadors y no en va la presideix D. Manuel Girona.

Pero consti que á Barcelona no la segueix ningú. Aquí no hi ha mes forsa que la dels gremis, y quan aquests plantejin las sevas resolucions enérgicas ¿qué farà la Cámara de Comers?

¡Qué volen que fassi! No 's mourá poch ni molt del seu terreno: *anirà de cámara.*

Los jesuítas son agrahits.

Y en proba de que ho son, pensan sustituir en todas las iglesias que posseheixen la imatge del ángel custodi per un' altra imatge.

Per l' imatge de un guardia-civil ab el sabre desen-vaynat.

Una representació de l' Espanya de aquí poch temps tant bon punt se posin en planta 'ls pressupostos:

Figúrinse un ciutadà ab las butxacas giradas. Y al seu costat un recaudador de contribucions garrot en l' ayre.

Lo recaudador dirá:—Paga!

Lo contribuyent responderá:—Pega!

De 'n Duran y Bas:

«Fa cinquanta anys que vinch defensant á la prempsa, á la cátedra y al parlament las mateixas doctrinas jurídicas, políticas, socials y económicas que ara mantinch.»

¡Tant mateix ab cinquanta anys ja han tingut temps de tornárseli ben rancias!

Segons en Silvela per restablir á Espanya la normalitat económica, serán precisos tres pressupostos.

Que 'm dispensi en Silvela:

Ab un sol que se 'n planteji n' hi haurá mes que suficient. Una sola cargolada y dará l' ánima á Déu!

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans J. Miarons, Pepet Snerrot, Pau Piula, P. Solá de Premiá, Un castellanot, J. Nascurt, Un Rajoler, J. Mozo, P. Piu y Pau, Fray Granota, Anton dels Caballs y J. Mora:—Lo qu' enviam aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans Pere Salom Morera, F. Moratonas, P. Vila, Joan Rocavert, Una Nena d' empresa, J. de Teyà, F. Usera, Tant-se-me'n-dona, R. Homedes Mundo, C. Ruletista, P. Pinyach, Joan Mora y Un Ex-cipayo:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta semana.

Ciudadans J. Novel·les de M., A. Bori y F., T. Tasso S., J. Bartrina, J. Staransa: Se 'ls agraeixen los traballs que responen á nostra invitació envian pel almanach.—Gafarró: L' article resulta una mica rebuscat y peca además d' excessivament llarch. Envihin un altre.—P. Font Nielsa: La composició es incorrecta.—M. Carbó d' Alsina: Y la de vosté té una versificació una mica repelosa.—Un de aquells dos nyebits badalonins: Es ja tart pera parlar del assumpto.—Pere Clarito: No podém ocupar nos de la qüestió. Si lo que s' ha fet no es licit ¿per qué no acut al Colegi de Farmaceutichs? Y si es licit ¿com vol que 'ns fiquém en una rivalitat de botigas?—Amadeo Dorja: Va molt bé y gracias.—Diaz Pardo: Els dibuixos no 'ns serveixen.—Congre Gos: De lo que 'ns envia únicament podém aprofitar l' últim epigrama.—Angunias: No 'ns serveix.—A. Prtu: No 'ns acaba de agradar.—Semula Terror: Mirarém de aprofitar lo seu article.—J. Lloret: Ab gust ens fariam eco de la seva impresió qu' es justa y atinada; pero 'ns conté la mira de no sembrar mes divisions en lo partit republicà.—P. Portá Puig: No 'ns va.—Caprio: ¿No podriam tenir una copia del recurs? Lo petit extracte que 'ns facilita no 'ns basta.—J. Cap: El felicitém per son fells retorn: mirarém de aprofitar lo sonet.—J. Bué Ventura: Sentim que la sobrecitació del seu amor propi mortificat no li permeti reconeixer l' error comés, ni la inconveniencia de la seva carta ab la pretensió de que li publiquem. ¿Y ara?

AVIS D' ADMINISTRACIÓ

Recomaném al Sr. Dalmasi Presas, de Figueras, la prompta resolució del assumpto que ab aquesta casa te pendent; de lo contrari l' Administració se veurá obligada á pendre contra ell midas més enérgicas y executivas.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

L' HÉROE FUSELLADOR AL PARLAMENT

Encare no l' apuntan, toca pipal... ¡Qué valent!